

Bratislav Ljubišić

MILICA ANĐELKOVIĆ RODIĆ

Pitanje koje se umetniku sve češće nameće, koje ga one–spokojava i koje mu osnovnu ideju o mogućnosti likovne misli uslovljava, prosto glasi: kako razrešiti dvodimenzionalnu površinu i u nju udenuti nešto iz svakodnevnog života. Šta ako vam detalj prirode, poput cveta, nije dovoljan da iskažete intezitet emocija? Ili, ako sukob dijagonala i kružnih linija nije ono što će da uznemiri "malograđanina" i onih koji su jedino zainteresovani za epikurejstvo. Dovoljno je da svakodnevno pogledate reklame i da vam sve bude jasno: vreme žrtvovanja i srednjevekovnog martirija je prošlo. Valja trošiti, raditi i tako postati član društva koje se globalno zove civilizacijom. Dilema je pred umetnicima očigledna. Ako izaberete ljudsko lice, njegovo telo onda ste se našli pred problemom kako će neko shvati vašu dilemu: nije me strah od smrti – prob–

lem je sa životom. U njemu je svakojaka muka i neizvesnost. Svetlost je povezana sa Suncem. Međutim. Sunce je uzor i smrti, to je suština života – dobijate i dajete. Potraga za odgovorom je ono što Milica Anđelković prezentira na izložbi. Lice i pokret, ali i boju i dvodimenzionalnost. Činjenica je da se umetnica trudi kako bi njena misao bila direktna – za to joj sve šanse pruža izabrana tehnika – litografija – međutim jedno je jasno: simbolički jezik je vremenom postao istrošen. Zahvaljujući mnogobrojnim spotovima svako ko se pokaže kao neko koga progone – jeste samo deo igre. Da li je to presudno? Izložba svedoči kako je mogućnost likovne komunikacije velika. Ako suvereno vladate crtežom, onda možete da se približite jediničnom iskazu.

Ne znam da li je umetnica nastojala da se dopadne i da njena grafika bude nešto od hvale i divljenja čoveku. Tek izložba je zanimljiva i atraktivna. Ima u njoj istraživanja psihološkog tipa, ima i demonstracije školskog znanja, ali je najvažnije to što je sve skladno i homogeno.